

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Mariusz Sygreła

Dariusz Śliwiński

Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Agnieszki Krysmann

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2020 r.

sprawy **J. F.**

oskarżonego z art. 177 § 1 i 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Złotowie

z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. akt II K 611/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych J. B. i S. M. kwoty po 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 600 zł.

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Mariusz Sygreła

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 379/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Złotowie z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. akt II K 611/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary jednostkowej za czyn w pkt I – 7 lat pozbawienia wolności, za czyn w pkt II – 6 miesięcy pozbawienia wolności i w konsekwencji wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła wskazań zawartych w apelacji zarówno odnośnie niewspółmierności kar jednostkowych, jak też kary łącznej. Oskarżony J. F. kierował w dniu 25 lipca 2019 r. samochodem V. (...) w stanie znacznej nietrzeźwości poruszając się drogą krajową nr(...), czym wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Swoim zachowaniem polegającym na zjechaniu pojazdem na przeciwległy pas ruchu doprowadził on do czołowego zderzenia z prawidłowo jadącym pojazdem F. (...), którym przemieszczali się S. M. i R. C.. W wyniku tego zdarzenia S. M. doznał obrażeń ciała w postaci rany powieki górnej i dolnej</p>		

oka prawego, wieloodłamowego złamania panewki stawu biodrowego lewego, złamania poprzecznego trzonu mostka, złamania kości sześciennej lewej oraz podstawy III i IV kości śródstopia lewego z niewielkim przemieszczeniem odłamów kostnych w linii złamania oraz złamania kości piętowej prawej w okolicy zatoki stępu. Obrażenia stawu biodrowego skutkowały całkowitą trwałą niezdolnością do pracy pokrzywdzonego w zawodzie. Natomiast R. C. doznał obrażeń wielonarządowych i krwotoków wewnętrznych oraz stłuczenia serca, które skutkowały ostrą niewydolnością krążeniowo-oddechową oraz wstrząsem urazowo-krwotocznym i doprowadziły do jego zgonu w dniu 26 lipca 2019 r. o godz. 3.40. Należy podkreślić, że pełną winę za zaistniały, tragiczny w skutkach wypadek samochodowy ponosi oskarżony, który wykazał się skrajną nieodpowiedzialnością, mając świadomość swego stanu nietrzeźwości (przyznał, że dzień wcześniej spożył spore ilości alkoholu) zdecydował się na kierowanie pojazdem mechanicznym po drodze krajowej. Co więcej, oskarżony pokonywał długi dystans, na ruchliwej trasie, w okresie letnim, w godzinach popołudniowych, przy sporym natężeniu ruchu. Skutki powyższych działań oskarżonego można określić jako katastrofalne, gdyż w wyniku wypadku jedna osoba straciła najważniejsze dobro prawne jakim jest życie, a druga poważnie ucierpiała zdrowotnie. Nadmienić jeszcze trzeba, że zanim doszło do wypadku oskarżony miał wyraźne problemy z opanowaniem samochodu i kontrolowaniem toru jazdy, ponieważ przynajmniej

jednokrotnie wjechał na prawe pobocze i co najmniej raz wyjechał na środek jezdni, po czym wrócił na właściwy pas jezdni. Podosądny widział więc jeszcze przed czołowym zderzeniem z F. (...), że ma problemy z prawidłowym kierowaniem samochodem, a mimo tego nie zaniechał dalszej jazdy, dalej stwarzając potężne zagrożenie dla bezpieczeństwa innych uczestników ruchu. Znamiennym jest również, że wyjeżdżając zupełnie bez powodu na przeciwległy pas jezdni, którym poruszali się pokrzywdzeni, oskarżony w ogóle nie hamował tylko z pełną prędkością jaką jechał uderzył w pojazd F. (...). Manewr swój podosądny podjął w takiej chwili, że kierowca F. S. M. choć hamował i próbował uchronić się przed zderzeniem, nie miał możliwości by uniknąć wypadku. Zwrócić też trzeba uwagę na poziom stężenia alkoholu we krwi J. F., który ponad trzykrotnie przekraczał ustawowy próg z art. 115 § 16 kk. Wszystkie powyższe okoliczności zostały przypomniane aby uzmysłwić oskarżonemu, że zarówno stopień winy jak i społecznej szkodliwości obu przypisanych mu czynów był bardzo duży.

Odnosząc się do wskazań apelującego należało stwierdzić, że Sąd Rejonowy czyniąc rozważania co do wymiaru kary adekwatnej do czynów przypisanych J. F. wziął pod uwagę wszystkie występujące w sprawie okoliczności obciążające oraz łagodzące i nadał im odpowiednią wartość i znaczenie. Obrońca twierdził, że Sąd I instancji pominął fakt pojednania się oskarżonego z pokrzywdzonymi. Nie miał on racji. Po pierwsze, zwrócić trzeba uwagę, że pojednanie mogło się odbyć jedynie z S. M.,

gdyż drugi pokrzywdzony zmarł dnia 26 lipca 2019 r. i w jego prawa w tym procesie wstąpiła jedna z córek (art. 52 § 1 kpk). Poza tym, Sąd odwoławczy po zapoznaniu się z aktami sprawy nie znalazł w nich żadnych śladów aby rzeczywiście doszło do pojednania pomiędzy J. F. a oskarżycielami posiłkowymi. Potwierdzeniem braku pojednania, do którego obrońca przywiązał bardzo wiele uwagi, jest treść odpowiedzi na apelację wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, w której wnoszą oni o utrzymanie wyroku Sądu I instancji w mocy w całości, również w zakresie orzeczeń o wymiarze kar jednostkowych oraz kary łącznej. Ponadto, w przeciwieństwie do tego co podał obrońca, oskarżyciele posiłkowi wcale nie wnosili na ostatniej rozprawie o łagodny wymiar kary dla podsądnego tylko wnosili o karę w wymiarze określonym przez prokuratora (a więc jeszcze surowszą niż ostatecznie wymierzona). W takim przypadku nie dziwi, że pojednanie jako okoliczność łagodząca (skoro nie zaistniała) nie została wzięta pod uwagę przez Sąd niższej instancji.

Nieuzasadnione były także twierdzenia skarżącego jakoby Sąd Rejonowy nadmierne znaczenie nadał nagminności przestępstw polegających na prowadzeniu pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości. Wcale nie była to okoliczność, którą Sąd I instancji nadmiernie by wykorzystał na niekorzyść oskarżonego. Nie była to wcale pierwszorzędna okoliczność rzutująca w tym przypadku na wymiar kary. Na wymiar kary największe oddziaływanie wywołały bowiem stopień winy i społecznej szkodliwości, zwłaszcza przypisanego J. F. czynu

spowodowania kwalifikowanego skutkami wypadku komunikacyjnego, w tym okoliczności wynikające z samego przebiegu zdarzenia (wysoki stopień nietrzeźwości, umyślne naruszenie podstawowych reguł bezpieczeństwa ruchu drogowego, poruszanie się w stanie nietrzeźwości drogą krajową). Natomiast pozostałe okoliczności obciążające miały już wyraźnie mniejsze znaczenie. Podkreślić jednak trzeba, że uczynienie okolicznością obciążającą nagminności popełniania w Polsce przestępstw prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości nie było w żadnym razie błędem ze strony Sądu Rejonowego. Jak bowiem wynika z treści art. 53 § 1 kk kara prócz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma spełnić w stosunku do sprawcy musi też uwzględniać potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (cele ogólnoprewencyjne). Wymusza to niejako odpowiednio surową reakcję wymiaru sprawiedliwości na czyny popełniane znacznie częściej aniżeli inne rodzaje przestępstwa, by w odpowiedni sposób unaocznic całemu społeczeństwu, że dokonywanie takich przestępstw nie powinno mieć miejsca. Nic nie stało również na przeszkodzie by uczynić okolicznością obciążającą uprzednie ukarania podsądnego za wykroczenia. Wcale nie jest tak jak twierdzi obrońca, że w postępowaniu dotyczącym przestępstw bada się uprzednią karalność danej osoby jedynie za przestępstwa. W przypadku przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji sposób zachowania się danej osoby jako uczestnika ruchu

drogowego (a więc również w zakresie uprzednio popełnionych wykroczeń) ma znaczenie dla oceny sylwetki sprawcy przestępstwa i nie można tej okoliczności zupełnie pomijać, jakby tego chciał apelujący. Oskarżony był zaś w przeszłości notowany trzykrotnie jako kierujący naruszający zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W ocenie Sądu II instancji właściwie też Sąd Rejonowy określił okoliczności o charakterze łagodzącym dla wymiaru kary, nadając im przy tym odpowiednią rangę. Prawdą jest, że oskarżony J. F. przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i nie podważał materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Nie można jednak było tej okoliczności przeceniać, gdyż oskarżony został zatrzymany na miejscu zdarzenia, przebadano go niezwłocznie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu i świadkowie obecni na miejscu wypadku widzieli go jako kierującego pojazdem V. (...). Skoro więc materiał dowodowy jednoznacznie wskazywał na J. F. jako sprawcę obu zarzuconych mu czynów to przyznanie się oskarżonego do ich popełnienia nie było kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy. Warto jeszcze dodać, że wbrew temu co kreował w apelacji obrońca, podsądny wcale nie od razu przyznał się do sprawstwa i winy. Nawet wręcz nie poczuwał się do odpowiedzialności karnej składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym (k. 278v). Dopiero będąc przesłuchiwanym przed Sądem I instancji przyznał się i nie kwestionował już swego sprawstwa. Postawa oskarżonego nie ułatwiła zatem przebiegu procesu na etapie śledztwa, gdzie konieczne

okazało się zasięganie opinii biegłych, w tym opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

Sąd Okręgowy nie neguje w żaden sposób tego, że oskarżony zrozumiał naganność swojego zachowania i jego tragiczne skutki. Nie można też podważać tego, że rzeczywiście J. F. przeprosił oskarżycieli posiłkowych (nie należy mylić z pojednaniem), przed zakończeniem postępowania rozpoczął spłatę na ich rzecz pieniędzy tytułem zadośćuczynienia, nadal dokonując sukcesywnych wpłat (k. 604-605). Poza tym, wcześniej prowadził on ustabilizowany tryb życia i miał dobrą opinię. To również zostało wzięte przez Sąd Rejonowy pod uwagę przy określaniu wymiaru kary, co wynika wprost z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Pozytywne cechy oskarżonego potwierdziły dodatkowe dokumenty złożone przez obrońcę na rozprawie apelacyjnej, z których wynika, że J. F. cieszył się dobrą opinią wśród znajomych, w rodzinie, wśród pracowników i pracodawców (k. 583-587, 591-603). Niemniej jednak te ostatnio podane okoliczności nie mogły one samodzielnie, w oderwaniu od szerokiego katalogu okoliczności obciążających sprawcę, przesądzić o wymierzeniu kary łagodnej, a tym bardziej wnioskowanej przez obronę, w najniższym możliwym wymiarze. Kara w takiej wysokości nie spełniałaby wszystkich stawianych jej celów tym tych w zakresie prewencji generalnej (pomijanej w treści wniesionego środka odwoławczego). Oskarżony wymagał zatem surowej sankcji za rażące i umyślne naruszenie podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu

drogowym, liczbę ofiar i stopień ich pokrzywdzenia. Łagodniejsza kara mogłaby wręcz zostać odczytana jako pobłażliwy stosunek wymiaru sprawiedliwości do tego typu przestępstw, gdzie przez całkowitą nieodpowiedzialność i jawne nieprzestrzeganie prawa przez kierującego pojazdem mechanicznym doszło do tragedii na drodze.

Reasumując wszystko powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że kary jednostkowe: 7 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 177 § 1 i 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk (zagrożone karą od 2 do 12 lat pozbawienia wolności) i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 178a § 1 kk (zagrożone alternatywnie karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2), choć są surowe, nie mogły w świetle wszystkich okoliczności badanej sprawy zostać uznane za niewspółmierne i rażące surowością. Znamiennym jest przy tym, że dotychczasowa niekaralność oskarżonego za przestępstwa i prowadzenie ustabilizowanego trybu życia nie mogły zaważyć na tym by oskarżonemu wymierzone zostały jedynie kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianych za tego typu przestępstwa.

Konieczne jest jeszcze wyjaśnienie w tym miejscu, że jak wynika z art. 53 § 1 kk wymiar kary w każdej sprawie kształtuje sąd według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, biorąc przy tym pod uwagę okoliczności wymienione w art. 53 § 1 i 2 kk. obrońca zdaje się nie dostrzegać tej bardzo ważnej zasady obowiązującej w procesie karnym, skoro dążył

do wykazania, że kary jednostkowe winny być orzeczone w oparciu o jeden schemat matematycznych wyliczeń. To, że w zakresie jednego z czynów wymierzono oskarżonemu karę bardziej zbliżoną do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, wcale nie przesądza, iż za drugi czyn wymiar kary również powinien zostać tak ukształtowany. Dwa przypisane oskarżonemu przestępstwa różniły się między sobą i zachodziły pewne odrębności w zakresie okoliczności obciążających i łagodzących dotyczących każdego z tych czynów. Nie dziwi w takiej sytuacji fakt, że zgodnie z zasadą indywidualizacji kar, jedna jest zbliżona do dolnego progu kary (za czyn z art. 178a § 1 kk), a druga została określona nieco powyżej połowy górnej granicy ustawowego zagrożenia. W żadnym razie nie był to błąd ze strony Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy nie miał również żadnych uwag do wymiaru kary łącznej orzeczonej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji (a więc najkorzystniejszej dla oskarżonego). Sąd Rejonowy wziął pod uwagę zarówno wszystkie okoliczności podmiotowo-przedmiotowe dotyczące stricte samych czynów, jak i wszystkie cele jakie winna spełnić kara łączna.

Ponadto, żadnych zastrzeżeń nie można było mieć do pozostałych elementów penalnych z zaskarżonego wyroku, które nie były zresztą kwestionowane we wniesionej apelacji, tj. orzeczonych środków karnych oraz środka kompensacyjnego. Orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jest obligatoryjne w przypadku popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2

<p>kk w zw. z art. 178 § 1 kk. Podobnie jak orzeczenie świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 zł w przypadku dopuszczenia się czynu wyczerpującego znamiona z art. 178a § 1 kk. Nie można więc było uznać tych rozstrzygnięć za niewspółmierne. Środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia w kwocie po 15 000 zł na rzecz oskarżycieli posiłkowych także był odpowiedni i dostosowany do rozmiaru krzywd jakich doznali wskutek wypadku z dnia 25 lipca 2019 r.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w granicach dolnego ustawowego zagrożenia, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Złotowie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Zastanawiające dla Sądu odwoławczego było wnioskowanie przez obrońcę o zmianę zaskarżonego wyroku jedynie w zakresie kary łącznej, skoro z treści wniesionej apelacji wynikało, że obrońca nie zgadza się z wymiarem kar jednostkowych oraz kary łącznej. Można wręcz wskazać, że kara łączna została wymierzona w najniższym możliwym wymiarze, z zastosowaniem zasady całkowitej</p>		

absorpcji. Mimo tego braku wniosku końcowego obrony co do kar jednostkowych Sąd Okręgowy dla porządku dodaje, że z uwagi na wszystkie okoliczności szczegółowo wskazane powyżej w pkt 3.1., brak było podstaw by w postępowaniu odwoławczym dokonywać jakiegokolwiek ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do wymiaru kar jednostkowych. Tożsame wnioski trzeba było postawić w odniesieniu do rozstrzygnięć w zakresie środków karnych oraz środka kompensacyjnego. Brak tym bardziej było podstaw do wydania orzeczenia kasatoryjnego, gdyż uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu byłoby procesowo dopuszczalne gdyby zachodziła któraś z okoliczności z art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk albo gdy byłoby konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości. Takich zaś powodów do uchylenia wyroku w kontrolowanej sprawie, przy pełnej jasności co do ustaleń faktycznych oraz nie budzących wątpliwości okoliczności rzutujących na wymiar kary, nie stwierdzono.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylene wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 2 kpk do kosztów procesu należą uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika. Natomiast z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk wynika, że w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy.</p> <p>Ustanowiony przez oskarżycieli posiłkowych J. B. i S. M. pełnomocnik wniósł na rozprawie apelacyjnej w dniu 16 lipca 2020 r. o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych kosztów</p>

	<p>zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej według spisu złożonego do akt sprawy. Przytoczone przepisy przesądzały zasadność żądania co do zasady. Sąd odwoławczy nie przyznał jednak całości kwoty wnioskowanej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych tytułem wynagrodzenia adwokackiego. Sąd II instancji doszedł bowiem do wniosku, że przedłożony do akt sprawy spis kosztów poniesionych przez oskarżycieli posiłkowych (k. 606-607) nie wykazywał aby faktycznie wskazane w nim kwoty (po 2 100 zł) oskarżyciele posiłkowi ponieśli z tytułu udziału ich pełnomocnika w instancji odwoławczej. Zatem ten spis nie spełniał wymogów określonych w § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.). W przypadku braku odpowiedniego wykazania wysokości rzeczywiście poniesionych kosztów opłatę ustala się w wysokości odpowiadającej stawce minimalnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2018 r., sygn. akt II KK 324/18, Legalis nr 2275117). Wobec tego wysokość kosztów została ustalona w oparciu o § 1 pkt 2, § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 11 ust. 7, oraz § 15 ust. 1 wskazanego wyżej rozporządzenia.</p>
2.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł tj. ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.) i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył mu opłatę za II instancję w kwocie 600 zł.</p> <p>Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw z art. 624 § 1 kpk, uzasadniających zwolnienie oskarżonego z obowiązku ponoszenia całości kosztów sądowych wygenerowanych w postępowaniu apelacyjnym.</p>

7. PODPIS

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Mariusz Sygrela